

и ще прогоним и тебе, ^{защото е} и твоите ляхи и венгри! И наистина, надигна се народът галички, начело с княз Роман Мстиславич, моят дядо, загинаха безброй ~~люде~~ ^и една убит и дядо ни, като остави невръстни синове. Борбата трая десетилетия, ала накрая народът победи. Данило Романович възмъжа и продължи да чисти изменници и некадърници, докрай...

- Да... - каза замислено Йоан Асен - помня как венгри и ляхи си бяха вече поделили Галицкото княжество чрез договор, одобрен от галичките боляри. Беше 1214 лято... Народът почна да се стича под знамената на Романовичите, граждани, селяни, технитари, всичко беше грабнато оръжие...

- От тогава ми е този брег... - каза севастократор Александър и запретна лявата си ръка под лакета. Там личеше следа от дълбока рана. - Докато Василко се биеше с ляхите, Данило воюваше с венгрите. Тогава, казваха, той заприличал по всичко на баща си Роман, за когото разправяха, че щом чуел боев рог се впускал в битката мощен като орел, смел като лъв, разярен като рис, страшен като крокодил, силен като тур. Такъв бил ^и дядо му Мстислав, такъв бил и далечният му праотец Владимир Мономах. Смел и грозен в боя, кротък и милостив през мирните дни.

Всички очи неволно се впериха в Яков, който наведе очи. И ~~в~~ в неговите жили течеше кръвта на Мономах Велики...

Изведнъж всички се разбудиха, наскочаха и почнаха да говорят весело и припряно. Момчетата които до тогава слушаха с остро любопитство почнаха да разпитват. Калиман гледаше с възхищение руснака който имал дядо силен като тур и мощен като орел.

- А после? Какво стана? - попита другият Калиман, който беше връстник на царевия син и негов неразделен другар.

Яков весело потупа по рамото момчето.

- Стана това, че накрая прогонихме поробителите! И княз Данило раздаде земи на продажните боляри на своите храбри дружинници, отпусна свободи и правдини на граждани и селяни... А беззаконниците от рода Домажирич и Молибожич сложи в затвор.